

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Előfizetési árak:

Helyben:	Vidéken:
1 óra 60 f.	1 óra 1 K —
1 évre 1 K 80 —	1 évre 8 — —
3 évre 3 . 60 —	3 évre 6 — —
1 évre 7 . 20 —	1 évre 12 — —

Főszerkesztő és lapkiadó: Baranyay Lajos.
Felelős szerkesztő: Major Mihály.

Megjelenik: minden hétköznap este 6 órakor.
Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István-tér 1.
Ide küldendő a szerkesztőséget és a kiadóhivatalt érdeklő minden közlemény és előfizetési díj.
Egyes számok csak a tonaosztályban.

A Sz. és V. és a „nemzeti veszedelem.”

Az összes helyi és fővárosi lapokban olvassom, hogy a vérteljes ref. egyházmege a vármegyétől kér segítséget a magyarság soraiban egyre nagyobb réseket ütő gonosz szokás, az úgynevezett „Egyke” ellen. Ezen beadvánnyal kapcsolatban a Székesfehérvár és Vidékében vezetőcikket jelent meg, amely ezt a bajt, „mint annyi más nemzeti veszedelmet rendezetlen gazdasági viszonyainknak” tulajdonítja s „épen ezért minden akciónak, ami az egyke ellen megindul, a főokot, a földéhséget kellene enyhíteni. Földet juttassanak a magyar gazdáknak s a falusi portákon egyre gyakoribb lesz a kis gyermekgyógygés...” Anélkül, hogy erről a nemzeti veszedelemről bővebben akarnék tárgyalni, hisz erre aligha adna helyet a szerkesztőség, meg nem is napilapha való, indíthatva érzem magam, hogy a Sz. és V. vélekedésének téves voltát néhány sorban megvilágítsam.

A Sz. és V. szerint az Egyke megszüntetésére földet kell juttatni a magyar gazdák kezébe. Ezzel szemben meggyőződésem

az, hogy az Egyket nem a földhiány okozza s így elsősorban nem gazdasági, hanem erkölcsi kérdés és gyógyítása is nem földosztással, hanem erkölcsi eszközök alkalmazásával, a nép lelkiismeretének megnevelésével történhetik.

Ennek bizonyítására álljanak itt a következők:

1. Szociológusok és statisztikusok kimutatták, hogy a gyermekbőség a vagyonosodással fordított viszonyban áll. — Az Egyke hazájának, Franciaországnak fővárosában Bertillon szerint 1000 nőre a gyermekek születési aránya a következő: nagyönzegyűre csak 140-4, szegényekre „ 128-9, módosakra „ 111-2, módosabbakra „ 98-7, gazdagokra „ 93-9, nagyon gazdagokra „ 69-1 gyermek.

Es nálunk, itt a Dunántúl, nem a szegény zsellerek, napzárások, béresek között pusztít a baj, hanem az egy- és többtelkes gazdáknál. Ez abból is kitűnik, hogy az Egyke főleg a reformátusoknál van elterjedve, pedig tudvalevő, hogy a földbirtok vegyesvallású közösségekben általában református kézen van. A 6 éven aluli gyermekek statisztikája is azt mu-

tatja, hogy a módos református népnél lesz egyre ritkább a „gyerekgyógygés”: hazánkban a lakosságnak 16%-a 6 éven aluli gyermek; a református magyar községekben 5-10%, a kath. községekben 17-18%. Látható tehát, hogy a gyermekiszonyt nem a földnélküliség okozza. Tény az, hogy a jómódu gazda nem akarja utódját kevesebb föld utának tudni, mint a meny-nivel ő maga is bír. Akinek van két telke és hat gyermeke, annak halála után a két telek már hat részre darabolódik, az unokáknál pedig alig valami jut egyre-egyre. Igen, de ezen nem lehet földosztással segíteni. — Nincs annyi föld Magyarországon, hogy mindenkinek legalább egy egész vagy féltelek jusson. A mostani helytelen örökösödési törvényt kell megváltoztatni s kimondani, bármennyire ellenkezik is az annyit dicsőített és minden téren csődöt mondó liberalizmussal, hogy bizonyos nagyságu parasztbirtokok fel nem oszthatók és egészben szállnak át a főörökösekre, főbbiek pedig járadékot élveznek a birtok termőképesége szerint. Amennyiben az Egyke okai közt van gazdasági természetű ok is, azt csak ezen az úton lehetne orvosolni. A magyar gazdának

is azt kellene tenni, amit az értelem németek tesznek, hogy birtokát fölöstalanul hagyja egyre, a többi gyermeket pedig más pályára tereli.

2. Az Egyke csak ott tud gyökeret verni, ahol kihalt a vallásos érzés, az isteni gondviselésben, az ember túlvilági örök rendeltetésében való hit s az emberek a földi életet s annak minél bőségesebb kiélvezését tartják végső célra, ellentétben a vallásos emberrel, aki ezt csak eszköznek tekint a tulajdonképeni örök célra. Mivel pedig ez az anyagias gondolkodás első sorban a református népet s a magyar intelligencia egy jó részét — vallásföldönbség nélkül — tette rabjává, azért van az Egyke is ezeknél legjobban elterjedve.

Vargha Gyula dr. miniszteri tanácsos, a m. kir. központi statisztikai hivatal igazgatója, maga is református, egyik felolvasásában az elsőre vonatkozólag a következőket mondja: „Legsötétebb a kép a Dunán jobb partján, ahol nincs semmi, ami enyhítené a református egyház nagy elmaradását. Itt csak azért maradunk el, mert jóformán teljesen megszüntünk szaporodni... El lehetünk készülve, hogy hitfeleinket a végzet vagy helye-

Egyszerre két díj.

— A Fejérmegyei Naptól tárcája. —

Rózsáimat nyesegettem, tisztogattam.

Lehet, hogy mióta oly egészen magamra hagyott a sors, talán rászoktam arra a szánalmas munkára is, hogy magamban, azaz magammal beszélgessek.

— Ez szép, — mormogám, — egyszerre két szerencse, a hajtások is gyönyörűek és a bimbók is dusak. A szorgalmas utánalátás.

Igy dicsérgettem magamat, mikor a hátam mögött halk hangú beszédet hallok.

— En is úgy jártam éppen.

— Hogy? fordultam hirtelen a beszélő felé.

— Alázatos szolgálja, — semmi csak mondom, ez úgy esik, mint az én dolgom.

— Hogyan?

— Egyszerre két díj.

— Ön is kedvelője tán a rózsáknak, építész ur?

— Nem monohatnám, én inkább

a piros székfűnek vagyok barátja s itt, a mint tetszik látni, — a kabátom gomblyukában most is székfűt hordok.

Néz em a székfűt, de nem azt néztem, inkább a csinos szöke fiatalember derült arcát, boldog mosolyát.

— Hát Béla?

— Elment, itt hagyott.

— Haza ment? Tudtam volna a számára egy nagyon házias derék leányt ajánlani. Mert úgy beszéltek meg, hogy ezen a nyáron mindaketten megnőtülünk.

— Béla elment az oláhok közé, Krassószőrénymegyébe orvosnak.

— Sajnálom. Epen neki való szerencse lett volna. Igen.

— Tessék felsétálni, építész ur,

— s felballagtunk a verandára.

Hogy van, hogy van? kérdém, hogy jövetelének valóságos célját kitájdjam s aztán szárnyára cseszszem.

— Én nagyon jól.

— Látom. Bezzeg...

— Tetszik tudni, hogy pályáztam?

— En biz nem tudtam, de hát mit mondjon az ember.

Intettem a fejemmel.

— És olyan szerencsével, hogy egyszerre két díj.

— Ugyan?

— A b... i megyeházára adtam be terverajzot, hát tetszik tudni, hogy csak úgy ni, hadd forogjon a név egy kicsit, nem árt a szegény embernek. Pesten ugyanis ma-holnap kifalják egymást s én megútom a ternőt, elnyerem az első díjat, a hatszáz koronát.

— Szép.

— De ez még semmi. A főispáni irodából jó egy hatalmas csomag, hogy menjenek le a hó 4 ére mert a számomra tisztességes ováció készül. Mondok az én számomra? Aztán ni? Nem is tudnék én ott szólni egy szót is. De jön ám másik levél is csakhamar. A főmőnök ír, hogy hozzá szálljak.

Uram, én nem tudtam hova legyek. Nem irigyeltem soha senkit, hanem most mégis kezdem magamat valami kiállításos, ünnepelt embernek tartani és terverajzok helyett dikciókat vázoltam. De egyik bolondabb volt, mint a másik. Közledett az idő. Engem a hideg rázott. Eszembe jutottak azok az

emberek, a kik olyan bolondokat beszéltek össze-vissza egy-egy fogadtatásnál. Gondoltam majd ők nem megyek. A hatszáz koronát elveszem ováció nélkül is. Hanem nem úgy volt. Feljött az odaváló lap szerkesztője, a „Közérkölc” felelős szerkesztője. Kívett a zsebéből egy papírcsomagot, hogy hallgassam:

„Megyéi ünnepély. Városunk egy lángelmű...”

Igy le voltam írva, de fényesen; az a beszéd is ott volt, a mit a polgármester fogadó dikciójára tartottam. Nagyszerűen le volt írva minden.

— Barátocskám, — oltelt most meg a szerkesztő, — te azt a hatszáz koronát nem látod, mert azt mi már, — no tudod kapsz kapsz, valamit, hanem a fő a dicsőség. Ezért kell most küzdenie minden embernek. Te állítasz ki egy nyugtát a 600 koronáról, a többi a mi gondunk lesz a tiszteletre, — hadd el ne köszönd, ezt a pityipalkónak is megteesszük bájt adunk a vénasszonyok élnék-halnak a táncért. Barátocskám, a színészek fölségelésére adsz, egy azaz egy-

Sövegjártó János

hazai és rumburgi vászon-áruháza barátok épülete,

ÁZELŐTT: ÖZV. HANEL ANTALNÉ
OLCSÓ SZABOTT ÁRAK

Mai lapunk 4 oldal.

00000935

sebben saját bűnük hazánknak eme részből lassankint el fogja törölni... S a református egyháznak ezt a sajnos számbeli elmaradását úgy ítélt, mint általában nem a kivándorlás, nem a túlságosan nagy halandóság, hanem a gyér születés okozza. A kevés születés a reformátusoknál nem faji sajátosság, nem fiziológiai okok következménye, hanem egyenesen felekezeti jellemvonás, miről meggyőződhetünk, ha oly megyékben vagy oly vidékeken hasonlítjuk össze a reformátusok születési arányát a többi felekezethez, különösen a katolikusokéval, hol egy és ugyanahhoz a fajhoz tartoznak, egy és ugyanazon gazdasági és más életviszonyok között élnek. Nem találunk rá példát, hogy a reformátusoknál annyi gyermek születne, mint a római katolikusoknál. Már magában véve is szomorú a református egyház híveinek ez a gyöngébb szaporasága, mert oda vezet, hogy más felekezetektől túlszámnyaltatva, évtizedről-évtizedre fogy egyházaunknak a természetes súlya, melyet a számbeli erő biztosít; de még szomorubb tanulságokat vonhatunk le, ha egyes vidékek református lakosainak népesedési viszonyait vizsgáljuk, mert sokfelé hiteleink és véreink a leggyászosabb sorsot, ami egy népre várhat, a föld színéről való elpusztulást idézik fejükre. Mint ahogy lassankint kipusztítja a vad indiánusokat a civilizált európai ember előnyomulása, úgy pusztítja ki nagy területen hiteleinket saját bűnük, istentelen szokásuk...

Es hát miért felekezeti jellemvonás az Egyke a reformátusoknál, ellentétben a katolikusokkal, akiknél a születési arány felülmúlja az országos átlagot? Nem bántok senkit, ha megállapítom, hogy a reformátusoknál általában a vallásos lelkiismeret kevésbé van megnevelve, mint a katolikusoknál. A felekezet-

érés mindenestre nagyobb azoknál, mint ezeknél, de átlag ott jobban pusztít a hitetlenség s a materialista világnézet, mely a vagyont s az általa megszerelhető javakat tartja az emberi élet céljának és az örök rendeltetéssel s felelősséggel nem igen törődik, — inkább a református nép gondolkodását iltette meg, bár veszedelmesen terjed a katolikusok között is. A kath. hívek lelki gondozása sokkal intenzívebb, mint a protestáns felekezeteké, jöllehet még igen messze vagyunk a németországi ideális lelkipásztori tevékenységtől, aminek egyik oka az, hogy nagyon kevés nálunk a pap.

Aki ezt a nagy nemzeti veszedelmet, mely épen a szintiszta magyarságot viszi előre a lassu haldoklás, utján, meg akarja állítani, első sorban azon legyen, hogy a nép vallásosságát emelje. A lelkiismeretre egyedül a vallás útján lehet eredményesen hatni. Mérhetelessen erő az istentélelem, de azt semmi más nem pótolhatja. Juttassuk földhöz is azokat, akiknek eddig nem jutott a haza földjéből, de ne feledjük, hogy erkölcsi bajokat csak erkölcsi eszközökkel lehet gyógyítani. St.

ÖNGYILKOS hentes.

Az Öreg-utcának szerdán reggel szenzációja akadt. Az egyik udvari szobában, apró pincy ablakok mögött egy hatalmas szál ember fektűt kinyújtózva. Mellette egy nagy meg-aludt vértócsa, amely a fejből ömlött ki, körülötte kíváncsi asszonyok, meg egy jajtató, si-

ránkozó fiatal feleség, aki kétségbeesve tördelte a kezét, hogy miért tett vele a férje ilyen borzasztóságot? Aztán jöttek a mentők, beleraktározták a hülát a fekete kocsiába s az dübörögve száguldott vele tova. A kicsi szobában pedig zokog tovább a kétségbeesés, gyerekek jajgatása, meg egy siránkozó asszony gyöttrődése.

Knitthoffer János 43 éves hentes becsülettel és lelkiismeretességgel szurkálta nap-nap után a sertéseket, amelyeket a felesége árusított a piacou. Ez volt a foglalkozása kifelé. Befelé, otthon a családjában pedig a házi perlekedés, a civódás, a meghasonlás, az egymás gyűlölése és elátkozása. Özvegy asszonyt vett el, annak a hét gyermekét, akikhez a maga két porontya is csatlakozott. Egy darabig csak birták, de az ember hamarabb kifáradt az áldatlan küzdelemben, állandóan panaszkodott, hogy nem bírja az asszonnal. Egy hét óta zavardottan járkált, nem dolgozott. Kedden este — az asszony állítása szerint — a hatalmas forgópisztolyt forgatta és családi drámát emlegetett. Ma reggel szépen felöltözött feketébe s amikor az asszonya kifordult a kapun, hogy a piacra disznóhúst vigyen, egy dörrenés halaltaszott. Az ember az asztal mellett ülve, a szájába lött. A golyó összetépte az agyvelőt és azonnal megölte a szerencsétlent.

Az emberek sajnálkoznak az áldozaton és az asszonyt okozták a borzalmas tragédiáért.

NEM BÜNÖS a városi kézbesítő.

Török Lajos városi kézbesítőről megirtuk, hogy a városi elcsapták, mert kerítéssel foglalkozott. A feljelentésre megindított vizsgálatot tegnap fejezte be a polgármester és kiderült, hogy

Török Lajos nem bűnös, az ellene emelt vádból egy betű sem igazolódott be.

Hogyan került mégis az újságokba az elcsapatásról szóló hír, mint befejezett dolog. Egy ember lelkiismeretlensége révén. Egy ember, akinek szavában állásánál fogva nem volt okuk kételkedni az újságíróknak, jónak látta a fellebbvalói előtt jóhírnévként örvendő Török Lajost megrágalmazni és az újságírókat ilyen rútul félrevezetni. Mi nem szégyeljük megírni, hogy amit akkor a kézbesítőről írtunk, nem igaz, sőt örömmel tisztázzuk az ártatlanul meghurcolt ember ügyét. Gondoskodni fogunk azonban arról, hogy a rágalmozó, aki még egyelőre fedve van, elvegye méltó büntetését. A vizsgálat ilyen kimenetelének a kézbesítő fellebbvalói, a városi főtisztviselők is örültek, mert Török Lajost mindig derék, becsületes embernek ismerték.

N a p t á r.

Szeptember 5. Csütörtök.
R. Kath. Lőrinc.
Prot. Herk.
Gör. Farkas.
Zsidó. —
Nap kel: 5 ó. 24. nyugszik 6 ó. 32.
Hold kel: 10 ó. 40. nyugszik 3 ó. 4

száz koronát. Ezek a tiszteletre adják Bánkbánt teljes díszrel. Küldöttsegeket fogadsz. A szegény gyermekek felöltöztetésére adsz, — mi? Ugy-e adsz? Ennek a polgármesterné az elnöke s azt meg kell nyerni. Kártyáznai tudsz? Majd visszanyered. Nálunk a magasabb kártyát, a dzsantri-kártyát kevesen értik meg. Egyszerre urrá teazunk. Készülj, mert holnap d. e. 10 órakor már ott kell lennünk. Most addig tanuld be ezt a beszédet. Addig én megjáróm magam a kiállításban. Hol ebédelünk? A hol akarod.

Természetes, hogy ezt az ebédet nekem kellett adnom.

Másnap tíz órakor már ott voltunk.

Harsogó éljen, de minő! Es én a betanult beszédet egészen elfeledtem.

Fényes társaság fogadott. Egy kis csepp vörös emberke, de nagy bajusszal és kopasz fejfel, frakkban fehér mellényben, a kezében cilinderral, — állott a csoport élén.

— Halljuk, halljuk...
— En nem tudom, mit feleltem, de a lap úgy hozta a beszédet, a mint az már rég ki volt nyomtatva.

Vittek a régi megyeházához. A főmérnök ur, a kinek házához kel-

lett szállnom, valahogy a járás kelésben eltűnt és sehogyse tudtam hozzá jutni. A nagy bankett másnap déire szült.

Végre oda találtam Vermessy házához.

Nagy, hosszú épület, de olyan csendes, hogy egy lelket nem látam sehol. Mit tegyek? Kihez forduljak? A konyha felé tartottam.

— Mi tetszik? kérdé egy takaros leány.

— Jöjjön, majd megmondom.
A leány oda állott egész az orrom elé. En biz egy jót csiptem az állán.

— Szemtelen. Ki maga?

— Hát az, aki a maga völegénye. Jó?

— Az majd elvállik.
Es szívd, mint a kutyát:

Erre zajt hallok a folyosón. Ott látom az én főmérnökömet.

— Szervusz, öcsém, csakhogy itt vagy, Jer, jer, mutassalak be a családomnak.

Karon fogott és mi pár perc alatt egy igen csinos szalonban voltunk.

— Nőm, — s a nevetem mondta: Kajoniss József, műépítész, a 600 koronás díj nyertese.

— Örvendünk...

— Mái, Mái, hol van Mái?

S hát épp azzal a fehér kötény-

nyel, bannapiros arccal, ragyogó fehér fogakkal, de haragosan előttem áll — a szakácsné.

Nem voltam én puff.

Végre Mái kiasszony nem tudta tovább állni, elnevette magát.

— Micsoda? kiáltá a főmérnök ur, — hát ti talán ismeritek egymást? Honna, honnan?

Ezer szégyenkezéssel mondtam el, hogy milyen ostobaságot követtem el a konyhában.

A derék uri család mindenki p azon volt, hogy ezt az én illetlen dolgomat feledtesse és a napirendről törülje, de biz az nehezen ment.

A jó ebéd, kedves társaság, Mái kiasszony ezer kedves tulajdona szépen elismította az egész bolond-ságot.

Délután együtt mentünk ki a szőlőbe, cseresnyére.

Es én megint elfeledkeztem arról ami illik.

— Mái kiasszony, — mondtam, mert mi jó előre jártunk és nem kellett félnem, — ki akarnék valamit javítani, szeretném, ha ezt valami finoman tudnám megeselekedni. A vakarás sohasem volt inyam szerint, — de itt kötelességem. Ugy-e szemtelen voltam?

— Hát egy kissé.

— Csak kissé?

No, gondoltam, jól van már.

— Hát ha most én kötém magamat ahhoz a szóhoz, hogy én a maga völegénye vagyok...

— Akkor...

— Akkor?

— En még most jöttem ki a zárdából,

— Vissza akar menni?

— Nem, nem.

— Hát menjek én a zárdába?

— Azt se.

Összenézünk s mire az öregek utólérték, ami szívünk története már meg volt írva.

— Szép. Szerencsét kívánok.

— De nekem egy kérésém van. Se apám, sem anyám. Ön, uram, oly jó volt hozzám mindig...

Elfogadja e? Legyen az én násznagym, miután Béla a vőfélyseget most ugyse fogadhatná el.

— Mit volt tennem, — oda nyujtottam kezemet.

— Elfogadom, öcsém, — de egy feltétellel, hogy szeresse azt a leánykát gondnal, lelkiismeretesen, mint én, öregember létemre, ezt a rózsát, amely olyan gyöngéd, ártatlan és szép, mint az ön mennyszo-

nya,

Tolnai Lajos.

HIREK.

Kövezetrimék.

Sétálgat egy öreg úr
a városkörtéren
mikor öt egy idegen
megkérdezi szépen:
Mitől dagadt vajjon meg
így az utca kövezet?!

Dühös lesz az öreg úr
ajka remeg, szeme szúr
de aztán nevetni kezd
s gúnyosan feleli ezt:
Hát ez nagyon egyszerű,
tetszik tudni: hehehü;
erre fúj a mőri szél
és bár nincs itt még a tél,
megdagadt a képe
a nagy cügbe' — szébe'.

(0.)

— A honvédség köréből. Danzig Pál honvéd alhadbíztos városunkból Budapestre helyeztetett át.

— Szép siker. Kuczka Mihály városunk szülötte festőművésznek a nagybányai festőiskolán levő „Téli táj” című képét megvette az állam a szepmúvészeti múzeum számára.

— Bucsú estély. A székesfehérvárról áthelyezett Kelemen Gyula máv képviselő ur tiszteletére, a vasutas szövetség, ismerősei és barátai, volt beosztottjai és h 7-én este 9 órakor a virágbokor vendéglőben levő vasuti szövetségi helyiségében társvacsorát rendeznek. Az estélyre máris tömegesen jelentkeztek, de egyáltalán felhívja a rendező bizottság még azokat, akik azon részt venni óhajtának, hogy e szándékukat e h 6-án délután 4 óráig legkésőbb Koller Ede állomási alfnök urnál (Indóház) jelentse be. — Esetleg telefonon.

— Az új választókerületek kijelölése céljából a polgármester f. h 6-án d. u. 4 órára értekezletre hívta össze az erre delegált bizottságot.

— Fedőanyagszállítás. F. h 9-én a vármegyei utbizottság ülését tart, a közüti fedőanyagának 6 évre leendő bérbeadása tárgyában.

— Az egyetlen művészt melyet Pinét Imre budapesti v. népszínház elsőrangú tagja rendez f. h 8-án, a legnagyobb érdeklődést kelti városunkban és minden jel arra mutat, hogy ép úgy mint tavaly, zsufolt ház fogja végig tapasztolni a mindvégig mulattató fehér programot. *Parlagi Kornélia* soubrette primadonna, aki mindennél egy csapásra hódítja meg a közönséget gyönyörű iskolázott hangjával, distingvált játékával, csupa új számmal lép sorompóba a sikerért, valamint partnere *Pinét Imre* is aki teljes ambícióval azon fáradozik, hogy minél emlékezetesebbé tegye az egyetlen művészt. Méltó társra lettek a harmadik szereplőben *Szemere Gyula* szalonkomikusban, aki magán számmal kívül több aktuális kuplét énekel, valamint ő tölti be a konferenciére tisztét is. A zongora kíséretét *Keresztély Jenő* okl. zeneatanár vállalta el. A kis művészgárda amelynek csak legutóbb is Kassa, Eger, Miskolc zsufol

színházai tapsoltak, fősulyt helyez arra, hogy a családi fehér műsori urí lényok is végighallgathassák.

— **Tífuszjárvány.** Kisvelencén hirtelen 5—6 ember betegedett meg tífuszban. Megállapították, hogy valamennyien egy kutnába a vízből betegedtek meg. A kutat dr. Spät Henrik kápolnányéki körorvos előterjesztésére a szolgabírósg betömte.

— **Talált tiszti kard.** A Tatárjárás c. operettben nagyon megdorgálta a tábornok ur Wallerstein tartalékos hadnagy urat, mert elvesztett a tiszti kardját. Ugyanolyan dorgálást érdemelne az a tiszti is, akinek kardját tegnap vittek fel a városházára. A csikvári uton találták, felmérnyire a földbe szúrva. Rövid, viharvert kis jószág, a bojta egészen elkopott, látszik rajta, hogy nem paradéra, hanem nagyvackorlatra használta a gazdája. K. A. monogram van benne. Tulajdonosa átveheti a rendőrségen.

— **Ingyenes balatoni kalauz.** A balatoni szövetségnek most jelent meg az ingyenes balatoni kalauza. A szép képekkel díszített kalauz a szövetség 60 ezer példányban nyomtatja és osztja szét. 10 filleres helyegdíj mellett a csinos füzetet bárki megkaphatja a szövetség titkári hivatalánál Balatonfüreden.

— **A galiciai magyar huszárok.** Mi történt Galiciában azzal huszárorjárral, amely át akarta uszni a San-folyót és amely legnagyobb részt magyar fiukból állott? A mult héten úgy hírtelt, hogy bizony a szegény magyar huszárok belepusztultak a San folyóba. Utóbb jött Bécstől a hadvezetőség cáfolata, hogy az egész hír nem igaz. A hadvezetőség ma újból cáfol s magyarázatát adja a hír származásának. A mult napokban egy galiciai jelentés hírt adott arról, hogy az ott gyakorlatozó 11. huszárezred egyik orjárrával nagy szerencsétlenség történt. Az orjárat a San-folyót akarta átuszni, de a sebes víz elragadta a sulvos felszereléssel gyakorlatozó huszárokat. akik egy hadnagy kivételével valamennyien a vízbe fulladtak. Ezt a jelentést részben megcáfolták, részben megerősítették. Egy vas megyei származású huszár egyik barátja például azt jelentette haza, hogy a *San-folyótól történt szerencsétlenségül egy fehérmegyei fiú, Bükky János is elpusztult.* Most végre megérkezett a hadügyminiszteriumhoz a 11. huszárezred jelentése, mely megcáfolja a szerencsétlenség híreit. A San-folyónál csak annyi történt, hogy egy jó majdnem a vízbe fulladt, de egy szakaszvezető saját élete kockázatásával azt is kimentette. *Bükky János nevé közhírszer lényeg meghalt* Galiciában, de nem a San-folyóban, hanem Pielonka állomásnál, ahol egy fáról, melyen mókust akart fogni, lezuhant és halálos agyrázkódást szenvedett.

— **Kéménytüz.** Nagy riadalmat okozott tegnap a szömörce-utcai iskolában kiütött kéménytüz. Nem az iskola légesétől, hanem a nagy szétlőt kellett tartani, mert a közeli házak udvarain álló kazlakra igen könnyen átcsaphatta volna a lángokat. Atüzet megmielőtt bajt okozott volna, eloltották.

Egy tanuló Noflitz János divatkereskedőnél felvétetik.

— **Halálozás.** Nagy István földműves f. h 3-án 28 éves korában elhunyt. Temetése csütörtökön d. n. fél 5 kor lesz a Széchenyi-uta 117. számú hársból a sófőt temetőbe. — Petrás

Otília 62 éves korában a Szent György kórházban elhunyt. Temetése csütörtökön lesz a Szentháromság temetőben.

— **Számozott helyek a vonaton.** Az államvasutak igazgatóságánál érdekes tervvel foglalkoznak. Külföldi mintára számozott helyeket akarnak a vonatok utasainak biztosítani. A vasúti kocsik üléseit számokkal látnák el és minden utas a pénztárnál számozott helyet kapna, melyet más nem foglalhat el. Az údvös reform mindenesetre sok keserves mizériának venne végét és nagyban megszüntetné azt, hogy az utasok a tulzsufolt vonatokon a folyósókon legyenek kénytelenek szorongani.

— **Elűnt kéményseprő inas.** A rendőrség körözvényfűadott ki egy elűnt kéményseprő inasról.

Kotróbai Nagy Géza idegbeteg kéményseprő tanonc, 18 éves rom. kath. vallású, közép termetű, hosszas arcú, gesztenye barna haju, barna szemű, rendes orru, száju, felső fogcsora hiányos s kinek mindkét láb ujjai közül 2 hosszabb és 2 rövidebb, a középső magasabban emelkedik ki, aug. 30-án déltől Erchardt István nevű gazdájától eltávozott és azóta nyoma vesztett.

Megkerestetőnek a szomszédos községek előjáróságai, hogy nevezett a font leirt személyleírás alapján nyomoztatni s feltalálás esetén hivatalomnál táviratilag értesíteni sziveskedjenek.

Megjegyzem, hogy Kotróbai Nagy Géza eltávozásakor fehérres szürke nadrágot, fekete kabátot, rózsaszínű inget, fekete puha kalapot s fekete fűzős cipőt viselt.

— **Vesztet eb.** Százhalombattán Heifel Mihály uradalmi gépészt egy vesztet eb megmarta. A gépészt felvittek Budapestre a Pasteur intézetbe, a kutyát pedig kiirtották. Százhalombattán és környékén az adonyi főszolgabíró ebzárlatot rendelt.

— **FIGYELMEZTETÉS.** A rosszakaratu híresztelések cáfolatképz szives tudomására adjuk a nagyközönségnek, hogy a villamos világítási és erőátviteli berendezések elkészítésével mint a multban úgy most is foglalkozunk sőt kedvező kötések létesítése folytán abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy ily felszereléseket tettemesen mérsékelt áron eszközölhetünk. Kérjük tehát a nagyérdemű közönséget, sziveskedjék olcsó árakra felől költségvetés bekérésével meggyőződést szerezni.

Tisztelettel
Széchenyi villamos telep
üzemigazgatósága.

— **Betörés fonyos nappal.** Nagyparkán vasárnap délnél 1 és 2 óra között betörők jártak az ottani keresztény fogyasztási szövetkezet üzleti helyiségében. Erdekes, hogy nem vittek el mást, mint a szövetkezet kulcsait. Ugylátszik később akarják szerencsétlenni az üzletet. A csendőrség éberben örökdi.

— **FIGYELEM!** A móta az egész áruaktár IGEN OLCSON lesz árusítva A K&K CSILLAG ÁRUHAZBAN, a választék naponta kisebb lesz.

Sima női kelmeék minden színes — K 98 f.
Tűkorgoztató blous és pongolák 1. 90
Széles divatpáreg, jól mosható — 44
Francia gyapjújelme 97
1 vég jómindáig 23 m. vázalon 8. 70
1 vég jómindáig 23 m. vázalon 8. 60
Női leg kiltől mindáig, szép hímzés 1. 90

— Ugy tudjuk, hogy a szezon legújabb kosztüm szövet -különlegességei már együtt vannak Rudbányaip osztókereskedésében, kit ez érdeklődő hölgyeknek teljes bizalomra ajánlunk.

mindíga FIUMEI
Kávét kávébehozatalnál
(Barátok épülete)
vásároljon.

Kiváló minőségű hentesárak,
felvágottak, kolbászok, délutánonként meleg füstölthusok
MARSCHALL-nál Kossuth-utca.

Fogak Kovács Dezso mű-
fogászati termében
Székesfehérvár (Rózsa-u. 5 sz. a. a
Zirci templommal szemben).

Törvényték.

Hat hónapi fogház három ludért. Weisz Miksa lovasberényi házról még egy évvel ezelőt három ludat lopott a községben. A dolog kiderült s a helybeli kir. törvényték 6 hónapi fogházra ítélte el a ludpecsenye kedvelőjét. Weisz Miksa tulságosan nagyra találta a büntetést s ezért megfélebberte az ítéletet a budapesti kir. ítélőtábla, majd pedig, midőn ez sem volt hajlandó az ítéletet mérsékelni, a m. kir. kuriahoz. A kuria a napokban foglalkozott az ügyvel s jóváhagyta a helybeli kir. törvényték, illetve a kir. tábla ítéletét. Eszerint Weisz Miksának mégis csak le kell ülni a hat hónapot azon drága ludak miatt.

Szerkesztői üzenetek.

A. I. Nagyparkata. Megindítottuk. Az ügybuzgóságot előre is köszönjük.

K. R. Nem lehet.

M. O. Annak idején szivesen fogjuk értesíteni.

Elfizető. Semmi esetre sem egyezzzék bele. Közönséges becsapás akar lenni az egész.

J. A. Helyben. Ha jónak látjuk, megtezzük. Akik elvekért dolgoznak, azokat befolyásolni nem lehet.

A. Helyben. 1. Elinstéztük. 2. Bizonytalan.

Piaci árak:

Buza	21-20—21-00 K
Rozs	18-20—18-00 K
Arpa	18-40—18-00 K
Zab	18-40—18-20 K
Tengeri	21-60 — — K
Bab	22-60 — — K
Burgonya 1 kg. uj. 10	— — K
Zsír	1-60 — — K
Szalma takarm.	3-10—2-80 K
Széna kötötten	7-00—7-10 K
Sertés 100 kgm. a. 1-16	— 1-12 K
„ f. 1-30	— 1-24 K
Marha hus 1 kgm 2-00	— 1-80 K
Borjú „ „ 2-40	— 2-00 K
Közszén 1 mm.	3-60 — — K

Apróhirdetések

Apróhirdetések előre üzenetűk.

Uj boroshordók 14 litertől 900 literig, szüretelő kádak, puttonyok, borfejő sajtár, töltike, káposztáskád, szapuló sajtár, konyha sajtár, itató pillék, a legnagyobb választékban kaphatók Szegedy János kádármesternél Széchenyi-uta 64. a vasút mellett.

